

Ideály a ocenění sester v roce 2015

Žijeme v době jdoucí velmi rychle kupředu. Spousta medicínských oborů dokáže zázraky. Jen na postavení zdravotní sestry se v naší společnosti nic moc nemění.

Sestra nebude mít bez lékaře oddělení, na kterém by mohla pracovat. Ale jak bude vypadat práce lékaře na oddělení bez sester a jaká budou ta oddělení, která tedy mají fungovat bez středního a nižšího zdravotnického personálu?

Moje babička byla zdravotní sestra. Její dcera, moje maminka, dostala zákaz se tomuto povolání věnovat. A tak si nenaplněné ambice zrealizovala na mně. Nemůžu říct, že bych byla od malička rozhodnutá, že chci být pouze a jedine zdravotní sestrou. Nakonec jsem se jí stala a nelituji. Od počátku jsem pracovala na poměrně náročných odděleních a prakticky celý profesní život se věnuji péči o starší pacienty.

Dlouho jsem byla hrdá, že jsem zdravotní sestrou. I v mém životě přišla chvíle, kdy jsem z rodinných důvodů musela s prací zdravotní sestry skončit. Když se pak naskytla příležitost vrátit se, s radostí jsem znovu „naskočila do sedla“. Jsou chvíle, kdy přemýšlím, jaké by to bylo, kdybych naplnila ambice svoje, a ne svojí maminky. Kdyby za mnou přišla moje dcera, že chce být zdravotní sestrou, hodně bych jí to rozmlouvala.

Čím jsem starší a čím vyšší jsou požadavky, tím více ztrácím o zdravotnictví ideály a uvědomuji si, že dnešní zdravotní sestry nejsou služebnicemi božími. Jsou především ženami, manželkami a matkami. Současná zdravotní sestra musí být v první řadě odbornicí ve svém oboru, která zvládá všechny odborné úkony od A až do Z na jedničku. Musí být ale také láskyplnou ženou, která pečuje o nemocné s nasazením vlastních fyzických a psychických sil. A v neposlední řadě musí být také diplomatem na mnoha frontách – v komunikaci s pacientem, s jeho rodinou a také s lékařem. Každá z nás se musí denodenně vypořádávat s fyzickou námahou, která je často těsně na hraně a kterou musíme zvládnout, i když nám samotným není nejlépe. Denně také stojíme čelem k lidskému utrpení, ke kterému není žádná z nás ani po letech imunní. Neznám ale žádnou sestru, která by se svou uniformou svlékala i duši a pustila z hlavy všechny své pacienty.

Jsme také první v kontaktu se všemi možnými infekčními nemocemi nebo nespokojeností pacienta či jeho příbuzných. A když už tohle všechno zvládneme, čeká nás finanční ohodnocení, které je často spíše k pláči. Je holým faktem, že finanční ohodnocení zdravotní sestry je v naší republice nedostatečné. Právě probíhá vyjednávání o 5% zvýšení tarifní mzdy sester. Sestry v příspěvkových organizacích mají toto navýšení slíbené státem. Sestry v soukromých zdravotnických zařízeních ho nemají ani zdaleka tak jisté.

Ve zdravotnictví se pohybují od roku 1977 a po všech těch letech si dnes už nejsem jistá, že jsem pořád pyšná, že jsem zdravotní sestra. Z pacientů se stali klienti a z těch se dnes stávají čísla. Nejde o uzdravení nemocného, ale o to, aby se splnily plány, aby seděla čísla.

Možná by tohle všechno bylo pochopitelnější, pokud by si ti, kdo nastavili současné zdravotnictví a jeho priority, a také příbuzní pacientů vyzkoušeli naši práci. Nejspíš si říkáte, že jde o stížnosti sestry, která už to má takřka jít „za pár“ a ptáte se, proč jsem tedy nezměnila profesi. Odpověď je jednoduchá. Je to tak, že jsem ve své podstatě naivní člověk a pořád ještě věřím, že mám lidem co dát, že má práce není jenom zaměstnáním. A protože pocít, že jsem někomu pomohla a na někoho byla hodná, stále hodně znamená pro mě a doufám, že i pro pacienty.

Jitka Botánková